

РЕШЕНИЕ

№ 30207

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 07.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5094** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на С. срещу отказ за издаване на виза, издаден от Завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л.. Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е немотивиран; в него липсват конкретни фактически и правни основания. Не са изложени мотиви защо наложената мярка, към момента на отказа, обосновава извод за отказ за издаване на виза. Принудителната административна мярка е изпълнена от жалбоподателя, доброволно. Отказът нарушава правото на личен и семеен живот съобразно чл. 8 ЕКЗПЧ доколкото жалбоподателят е съпруг на българска гражданка, което обстоятелство не е съобразно от административния орган.

Ответникът – Завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л. моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че по делото са представени доказателства относно законосъобразността на отказа. Отказът за издаване на виза е в достатъчна степен мотивиран. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 12.1.2026 г. Като цел на пътуване е посочил „събиране на семейство“. Представени са документи.

Видно от писмо от 15.6.2026 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ се установява, че е изразено отрицателно становище в Националната информационна визова система. Жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ доколкото е установено, че на

жалбоподателя е издадена ПАМ „връщане до страната на произход“, наложена със заповед № 841/14.3.2024 г., на основание чл. 41, т. 4 ЗЧРБ и чужденецът е изведен принудително от страната през ГКПП- Аерогара С.. В този смисъл е и становището от 23.2.2026 г. на отдел „Миграция“, СДВР.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 1/20.1.2025 г. на посланика към Посолството на РБ в Л.. Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ отговаря на изискването да е мотивиран- В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), както и макар и лаконични, фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Като мотив следва да служат и цитираното по-горе писмо от СДВР, дирекция „Миграция“.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Спазени са материално-правните норми.

При съвкупната преценка на доказателствата следва да се направи извод, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ, предвиждаща че

25. (нова - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане;

В процесния случай безспорно се установява това, че е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 ЗЧРБ; не се установява изключението – „освен ако не е допуснато доброволно завръщане“.

По отношение на предпоставките на чл. 8 ЕКЗПЧ. Правото на свободно придвижване не е неограничено и безусловно. Нормата на чл. 8 ЕКЗПЧ, както и нормите, гарантиращи свободното движение на граждани на ЕС и членовете на техните семейства следва да се тълкуват при съпоставка и с чл. 35 от директива 2004/38/ЕО, предвиждаща правната възможност за държавите-членки да предприемат мерки за отказване на някое от правата по тази директива в случаи на злоупотреба с права или измама, като фиктивните бракове например, като в случая са предоставени процедурните гаранции по членове 30 и 31.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата следва да се отхвърли.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за .юрисконсултско възнаграждение от 100 евро.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., гражданин на С. срещу отказ за издаване на виза, по заявление ВЕУ 26000008V, издаден от Завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л..

ОСЪЖДА А. А., гражданин на С., родена на 24.4.2002 г. в Х., С., да заплати на Министерството на външните работи сумата от 100 евро разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.